

Bors szemek

2010.02.04.

Utolsó frissítés 2013.02.01.

BORS SZEMEK

A csodák, amelyek megtörténnek velem nap mint nap - titkok.

Ha elfecsegném, vagy leírnám őket, ha kérkednék velük, széthullana a bennük lévő megtartó, hordozó és megtermékenyítő erő.

De vannak.

Az egész élet folyamata és minden pillanata: CSODA, - isteni csoda.

Érzem a védőerőt, és érzem, hogy azonnal „büntet”, ha valamit ellene teszek, önkényesen…

Ott, ahol vagy,

akkor, amikor vagy,

És azzal, akivel vagy,

Van a feladatod.

Azaz MOST.

Ha most nem teszed meg, többé már meg nem teheted.

Kérlek, vedd halálos komolyan a MOST-ot!!!

A közösség (közös-ég) pedig ott van, ahol vagy.

Addig, amíg csak önző akaratodat akarod megvalósítani,

boldog sosem lehetsz.

Gyötörni fog a depresszió, a hiányérzet, vagy a telítettség érzése.

Esetleg a kimerültség, a fásultság, a cinizmus, netán a magány, vagy a tömeg, amely körülvesz és fojtogat.

Mindig elégedetlen leszel azzal, ami van.

A belső békéhez ugyanis nem kell semmi más, csak a MEGTALÁLT TÖRVÉNY.

A szeretet törvénye.(Szeress, és tégy, amit akarsz”. –Szent Ágoston).

És adni, adni, adni mindig és mindenkinek.

Válogatás nélkül.

Állandóan és folyamatosan.

Így kaphatsz majd Te is.(De ezt sose várd el!).

Ha elengeded boldogan és könnyű szívvel, - megtaláltad igaz

Fegyvertelenül…

Amit Te megtehetsz, ne halaszd másokra!

Mindegy, kivel,

Mindenkivel.

Mindegy, kinek,

Mindenkinek.

Mindegy, kitől,

Mindenkitől.

(a ragok, képzők stb., tetszés szerint csereberélhetők, bővíthetők, változtathatók)

Kellene egy „rossz-program” kitörlő spray.

Mondjuk az lenne a neve, hogy „ KARMA STOP!!!” Spray.

Ebből reggelente magunkra fújnánk jó sokat (az intim területekre is!), és akkor egész nap csak jó dolgok történének velünk.

Senki nem érezné meg rajtunk, a múltbeli vétkeink ma is ható bûzét.

Meg aztán mi magunk is frissebbnek, szárazabbnak, és tisztábbnak éreznénk magunkat.

Csak az esti fürdés után rémlene fel bennünk, hogy kik is vagyunk valójában.

De akkor gyorsan ágyba bújnánk, hogy ezt ne tudja meg senki.

És csak álmainkban csöngetnénk kétszer egy kicsit.

Gyûl –öl.

Adottságok és kapottságok, avagy a lélektan legnagyobb kérdései.

Ha te „betesz” nekem, akkor én is „betesz” neked.

Ha te velem rosszat csinálsz, akkor én téged megbüntetlek.

Ez a fekete játszma folyik az emberek között általában.

Mert nem értik meg, hogy csak a saját tetteik következményeképpen bûnhödnek.

Ez a KARMA.

S hogy amíg ezt abba nem hagyják, csak körbe-körbe járnak, végtelen és értelmetlen szenvedéseiket.

Ne add vissza, ami „rosszat” kaptál!

Ez most itt a nagy titok.

Ehhez kell igazán magasra repülnie a léleknek, hogy onnan fentről meglássa, mire is „jó” neki az a „rossz”, amit kap.

De mindegy is, hogy látja -e, vagy sem.

Végképp leállítani a büntetések és a bűnhődések láncolatát csak úgy lehet, ha Te nem büntetsz tovább senkit sem.

Még magadat sem.

(Aki Istent szereti, annak minden a javára válik.)

Hogyan is nem fogható fel az, hogy ha az ember a szívéből szeret valakit, akkor azt nem kell magához láncolnia, sülve – főve együtt lennie vele, és főleg, tilos beleszólnia a másik ember életébe?

Ha az a másik is szeret, akkor a két szív pontosan tudja ezt.

Akkor is, ha az egyik akár az Antarktison él, a másik meg mondjuk itt, Magyarországon.

Sőt, ha már nem is élnek. Lelkeik akkor is összeölelkeznek majd valahol a végtelen – s – égben.

Jó lenne könyveket olvasni, tévé- és rádióműsorokat nézni és hallgatni közemberekről is.

Olyanokról, akik nem voltak hadvezérek, miniszterek, királyok, hercegek, grófok, sem pedig popsztárok, feltalálók, filmcsillagok.

Csak úgy voltak. Csendben élték az életüket.

És mondjuk az otthonukban, a családjukon belül, vagy akár a munkájukban, esetleg a barátaik között álltak helyt, teljesítették feladatukat. Azt, amit rájuk bízott az ÉLET, maga.

Fedezzük fel őket!

Fedeztetek fel!

Én az evidencia felfedezője vagyok.

Minden olyan evidens. Nem?

Úgy érzem, kilyukadt az ózonrétegem.

Árad belém a bűz, a mocsok, a jellemtelenség, az agresszió, az örület.

Ez örület!

Nem akarom, hogy belőlem is ez áramoljon tovább!

S. O. S.

Segítséget, védelmet kérek, amíg még nem késő!

Ne keltsen bennem lelkiismeret furdalást az, akinek lelki ismerete sincs!

Mi az a lelki ismeret?

„A falnak fordulsz,

szemedet bezárod,

akkor látod

legjobban

a világot.” / Weöres Sándor/

A szerelem lát igazán. Nem vak.

Azt is látja a másokban, ami még nincs, amivé még válhat.

Isten adta szemmel.

Ahogy az Isten lát bennünket.

Tökéletesnek.

Műtét = mű tett.

Ideg – háború

Megnyílt !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! A

Spirituális szupermarket, katarzis-zabálóknak.

Kapható benne minden, mi a léleknek ingere.

Akciós áron vehető a KARMA STOP spray.

Amíg az élet tart.

Estétként fellép a

Transz – formáció, együttes.

Jó mulatást, jó vásárlást kívánunk!

Vágyom a tengert.

Vágyom a férfit.

Szívet szorító érzések kísérik él-temet.

Hiába minden.

Kínoz és fáj.

Szívemben távol,

Üres a táj.

Mindenkivel

HELYETTED

vagyok.

Valaminek, amit nem csinálunk meg, - egyetlen igazi oka az, hogy nem akarjuk megcsinálni.

Az összes többi felsorolt ok, - csak jól jövő mellébeszélés.

Elvárások és viszonzásvárások nélkül szeretnék élni.

Adok, amikor tudok.

S én bőven adok.

Semmiféle elvárásnak nem akarok megfelelni többé!

Mert az akkor nem én vagyok, hanem egy maszk csupán.

Szeretnék mindenkinél akkor jelentkezni, akár telefonon, akár levélben, vagy személyesen, amikor annak eljön az ideje, - bennem.

Ha úgy érzem, hogy ezt kell tennem.

Akkor biztosak lehetek benne, hogy szívemből adom a szeretetet, a puszit, az ölelést, az érdeklődést, a törődést, a figyelmemet, mindent.

Hasonlóképpen lehet hozzám is viszonyulni természetesen, hiszen egyenrangúak vagyunk.

Én sem sértődöm meg ettől.

Csak ne udvarias kényszerből, hanem igazi odafordulásból hívjatok fel, gyertek el, keressetek meg.

Ha akartok.

Nem érek rá.

Nem érek Rád.

Sok a dolgom.

Fogalmam sincs, mit csinálhatnánk ennyi idő alatt.

És nézegeted az órádat.

Sietned kell.

Pedig a dolgod éppen az lehetne, amitől elrohansz.

Az az ember, akivel vagy, ott, ahol vagy, és akkor, amikor.

Életünk egy folyam-at.

Vannak szakaszai.

Időnként átjutunk az egyikre, és máris ott van a másik.

Visszük, amit érdemes, és elhagyjuk, amit el kell hagynunk.

Az állandóság és a változás egyszerre és együtt van jelen.

Nem mi csináljuk, de tennünk kell, amiért ide hívtak minket erre a Földre.

A legnagyobb titkomat most feltárom nektek.

Fohász és köszönet folyton folyvást, mindig és mindenért.

Alázattal, de nem megalázkodva.

Fejet hajtva, csendben.

KÖSZÖNÖM.

Elengedem, megengedem, megértem és megbocsátom.

„Mindegy, hogyan gondolkodunk magunkról és a világról, csak gondolkozzunk róla!

A látszólag annyira különböző utak végül is összeérnek.” / Popper Péter /

Nincs fontos, és nem fontos ember.

Nincs fontos és nem fontos feladat.

Életed minden pillanatában, apró részletében, benne van a teljesség.

Meglátnod ezt azért kell, hogy ne kapkodj, és ne lökj félre senkit sem.

Mindenben lásd meg azt, ami eleve adott.

És így tégy, és így élj!

Az ember lánya.

A haláltudat semmi, a pusztulástudathoz képest.

Ki-küldetésem van.

Hívásom.

Hívásom.

Élet-feladatom.

Ami folyamatosan kibomló és feltárló, gyönyörűségecs titok.

A „rosszat” nem kipofozni kell az emberekből, hanem kisimogatni.

Jó szóval, mosollyal, finom érintéssel, igazi ráfigyeléssel.

Énekelni kellene gyönyörű harmóniákat kórusban.

Minden embernek, aki problémás kapcsolatban van bárkivel is.

Azzal, akivel gondja – baja van.

Fantasztikus érzés harmóniát létrehozni diszharmonikus emberekkel.

Olyankor lehet látni és érezni pontosan, hogy hol húzódik a lélek és az egó határa.

Óvakodj a szép testű fiúktól!

Tanulj meg elfogadni és szeretni kevésbé szép testűeket is.

Ők ugyanis képesek adni, rád figyelni, értékelni téged,
nem csak önimádni.

Köszönöm a fájdalmat, mert utána jön a gyógyulás.

Köszönöm a sírást, mert utána jön a megbékélés vagy a nevetés.

Köszönöm az aggodalmat, mert utána jön a megnyugvás.

Nem röhögés és irónia, nem vihogás és viccmesélés, nem gúnykacaj, és cinizmus, hanem derű és mosoly – gás, ami igazán a belső békéből jön és a belső szeretetből.

Ne szólj most!

S hadd ne beszéljek én se!

Csak fogd a kezem, és üljünk itt csendben, a sötétben.

Íróvá akkor válik az ember, ha már nemigen tudja megértetni magát szóban az embertársaival a személyes érintkezésekben.

Amikor gondolatban és lélekben Isten felé fordul, - felfelé tekint - kérvén segítséget, s megköszönvén azt.

Aztán egy üres lapra ráírja mindezt.

BORI – ZSÓFI – MARI.

Kapocs, mely gyönyörű és édes.

Édes, mert én az ő édes anyjuk vagyok, és ők az én édes lányaim.

És ez az édes érzés állandóan érezhető a lelkünkben.

Akkor is, ha együtt vagyunk, akkor is, ha külön.

Mert ez a kapocs nem függőség, hanem támasz.

Amely mindenkor jelen van.

„A mostani helyzetbe belefér a békülés, a tárgyalások, a megbecsülések stb., …de semmiképpen sem az új sebek ütése.” /Göncz Árpád/

Mi lenne, ha mindenkit „csak” arra szólítanának fel, hogy álljanak helyt az otthonukban azokkal, akiket

rájuk bízott az élet?

„Csak ennyi” lenne a dolguk.

Azt hiszem, hogy akkor a világban minden rendben menne, minden rendben lenne.

„Anyu, ne sírj, mert simogatlak.

Anyu, ne sírj, mert puszilgatlak.

Én is nem sírok, mert puszilgatsz.

Én is nem sírok, mert simogatsz. / Zsófi 3 évesen mondta ezeket a mondatokat nekem /

Saját tetteim következménye jutalmaz, vagy büntet (bűn-tett).

Nincs tehát szükségem arra, hogy más büntessen, vagy jutalmazzon engem.

Sem pedig arra, hogy én magamat büntessem, vagy jutalmazzam.

Én egy egyéni levelező vagyok.

Volt olyan, hogy nem voltam.

Lesz olyan, hogy nem leszek.

A kettő közt ez az egész, csak átmenet.

A LÉNY - EGET látom.

Álmomban egy rádió hang szólalt meg – Isten hangja?! -, és mindössze ennyit szól: „Lényeg”. (ezen

az éjszakán 11 előtt 5 perccel az óra megállt)

Én nem vagyok üldözési mániás.

A többiek viszont azok, mert az a mániájuk, hogy üldözzenek engem.

Micsoda különbség. Nem?

Én kapni is csak azért szeretek bármit, hogy adhassak belőle szüntelenül mindent.

Nemigen szeretem az olyan feladatokat, amelyet mások adnak nekem.

Belülről vezérelt lényem ugyanis folyamatosan ellát, elhalmoz feladatokkal.

A lehető legnemesebb, és ezért teljes személyiségemet igénybe vevő feladatokkal.

Ezért aztán, amit más ad, az nekem már szinte elvégezhetetlen, görcsös teher.

Vagy lehet, hogy ha csak a mások által adott feladatokat végezném el, könnyebbé válna az életem?

Én minden tanítást éppúgy „beszítam” magamba, mint mások, de közben nem építettem belőlük házat, várat, palotát, se tornyot, rangot, hírnevet.

És a világ nevet, - rajtam.

- „Rajta, csak rajta!”, - mondom én. Nevessetek!

Én magamat építettem fel mindezekből, s ennél fontosabb számomra, nem is lehet.

És ti még nem tudjátok, hogy miattatok, s egyben értetek is tettem ezt.

- Hogy sugározhassem felétek az ÉLETET.
- Akkor is, ha már nem kéritek.
- Ez van.

És ezt már tőlem el nem vehetitek.

A megváltás munkája többé már nem egy ember kiváltsága csupán, hanem mindannyiunk szent lehetősége.

- Sőt! Ma már csak az önmegváltás létezik.

A fájdalom már olyan mélyről jön, hogy a testem is csak sejtí…
(mintha múltbeli testek milliárdjai fájnának most nekem).

Rólam születésemkor lebontották a burkot.

Burokban születtem ugyanis.

Azt hiszem, hogy én azóta is ezt keresem.

- Valami védőburkot magam köré, alá, fölé.

- De én ilyet nem tudtam felépíteni eddig sohasem.

Minden azonnal a szívem közepébe jut.

Ám ma már érzem, hogy körülvesz és véd egy gyönyörű isteni burok és erő, amelyben én örökké csecsemő lehetek.

- Boldog biztonságban létező gyermek.

Isten gyermeke.

Zsófiával a tengerparton élni és írni.

Ennyi az, amit még szeretnék, de ehhez szinte beláthatatlanul hosszú az út.

- "Mi van, anya?" – kérdezi Zsófi a másik szobából.

- "Miért, kislányom? Mi lenne?" – kérdezek én vissza.

– "Sikoltottál." – mondja ő.

Megdöbbenek. Én meg sem szólaltam. Ki se nyitottam a számat, de éppen gondolkoztam magamban, és belül valóban sikítottam, vonyítottam, nyögtem a fájdalomtól.

- Zsófi meghallotta a belső sikolyomat.

Íme egy ima:

Istenem!

Köszönöm, hogy élünk.

Köszönöm, hogy fedél van a fejünk felett.

- Hogy vannak ruháink, amelyeket felvehetünk, ha hideg van, vagy csak azért, hogy az emberek közé mégse meztelenül menjünk.

Köszönöm, hogy van mit ennünk és innunk.

- Köszönöm a munkát, amit szeretek, és amiből meg tudom venni azt, amire szükségünk van valójában.

Kérlek, hogy tiszta vizet és még tisztább szívet adj nekünk a TISZTA FORRÁSBÓL.

- Köszönöm. Ámen.

- A teljesség bennem van.

- A TELJES ÉG.

- Így aztán már mindenütt képes vagyok ezt látni.

Veled is, nélküled is.

Mindenütt van otthonom.

- Az otthonom a mindenségben van.

Párom, párom, kicsi párom.

- Lelkem rosszabbik fele.

Ha képes vagy arra, hogy tudatos áldozatként mégis élve maradjál ebben a világban, s hogy eközben még alkotó életre is törekedj, nos hát, akkor te vagy a HŐS magad.

LÉT-EZ-NI!

Hat – ni.

- Létezve hatni.

- Világ – egyetemes lélek által.

Köszönöm édes élet, létezésed!

Egy ronthat csak meg,

Az emberi elme ördög-szüleményei, tettei, gondolatai, érzései.

Az AKARÁS nélküli élet a LÉT – ezés.

(Egy álmom világított erre rá. Egész éjjel folyosókon át, s keresztül lebegtem, úsztam végtelenül. Csodálatos érzés volt. Semmi súrlódás, semmi nehézség, semmi sérülés nem volt benne, csak a létezés.)

Lény – eg (lény – ég) látás.

Tudat-vezérlés.

Légzést igazíts!

Avagy ráhangolódás egy másik emberre.

Az igazság nélkülem is működik, de csak általam lesz valósággá.

Ha ezt érted, és megélted, nem éltél hiába.

KARÁCSONYI ÜZENET (1990)

Én nem tudom, hogy mi történt ott Betlehemben réges-régen, igazán.

De a hitem arra való, hogy ne keressem a tudásomat erről.

Hanem higgyem:

Megszületett a Megváltó.

Mégis mennyi borzalom és szörnyűség történt azóta is a világban.

S most ismét közeleg a mindenek szétrombolása.

Az ember tűrőképessége minden szinten felmondta a szolgálatot.

De aki nem veti bele magát a folyóba, az vár.

Várja, hogy újra eljöjjön Ő, a megváltó.

Én is várom, mert túl sok a fájdalom.

De egy valamire rájöttem közben: - ha várom a legnemesebb vendégemet, akit egy életen át várhatok tán, akkor felkészülten kell őt várnom.

Készülök tehát, hogy méltó legyek a fogadására, testben, lélekben, szellemben egyaránt.

Hogy egyenrangú társa lehessen az eljövételben és a segítségben is.

Nincs más dolgom igazán, mint erre készülni.

És ezt akkor tudom a legjobban megtenni, ha nem kintről várom őt, hanem hagyom megszületni önmagamban, Minden évben. Különösen így Karácsonykor.

Én ezt ünneplem.

Legdrágább vendégem szülőanyja is én leszek egyben, aki belőlem, s általam lép a világba, s akiből, és aki által én is létezem majd.

Úgy, ahogy kell. Ahogy egyedül érdemes.

Ámen.

Mari